

cích do obce N., z níž byl citovaným usnesením obecního zastupitelstva na základě čl. III. zák. ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák., navždy vyhoštěn, jen za účelem přechodného (krátkou dobu trvajícího) pobytu, nikoli tedy, aby se v této obci po delší dobu zdržoval (t. j., aby tam bydlel). Jednání obžalovaného zakládalo by prý však skutkovou podstatu přestupku podle § 324 tr. zák. jen, kdyby se byl do N. vrátil za účelem delší dobu trvajícího pobytu (t. j. za účelem bydlení v této obci).

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. Ze skutečnosti rozsudkem zjištěné, že obžalovaný byl z obvodu obce N. vyhoštěn usnesením tamního obecního zastupitelstva, plyne, že k vyhoštění obžalovaného z této obce došlo na základě čl. III. zák. ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák.; neboť obcím přísluší právo vyhošťovací toliko na základě tohoto ustanovení zákona. Právo vyhošťovací obcím tímto ustanovením zákona přiznané zahrnuje však v sobě jen oprávnění zakázati určitým osobám bydlení v obci, nikoli i oprávnění zakázati jim i přechodný pobyt v obci. (Altmann, Kommentar zum österr. Strafrecht, I. sv., str. 789, rozh. č. 3348, 3663 víd. sb. a rozh. č. 2406 sb. n. s.). Dle toho byla by tu skutková podstata přestupku podle § 324 tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným, dána jen, kdyby bylo rozsudkem zjištěno, že se obžalovaný vrátil v případech zde v úvahu přicházejících do obce N., aby tam bydlel. Rozsudek zaujímá však zřejmě stanovisko, že se obžalovaný vrátil v případech, o něž tu jde, do obce N. jen za účelem přechodného (krátkého) pobytu v této obci. Že tomu tak je, vysvítá ze skutkového zjištění rozsudkového, že se obžalovaný vrátil v srpnu 1933 několikrát do obce N. ve spojení s další z rozsudku plynoucí skutečností, že se tak ve skutečnosti stalo pouze v době od 8. do 14. srpna 1933, t. j. v době, kdy byl obžalovaný podle rozsudku na svobodě. Vrátil-li se obžalovaný podle skutkového předpokladu rozsudkového během těchto 6 dní několikrát do obce N., t. j. přišel-li tam v této krátké době několikrát a odešel-li odtamtud několikrát, je zřejmo, že se obžalovaný vrátil podle rozsudkových zjištění v případech, o něž tu jde, do zmíněné obce vždy jen za účelem krátkou dobu trvajícího pobytu, nikoliv za účelem bydlení v této obci. Pro úplnost budiž poznamenáno, že ani obžaloba nekladla obžalovanému za vinu, že se vrátil do obce N. za účelem bydlení v této obci.

Shledal-li nalézací soud přes to v tomto, rozsudkem zjištěném jednání obžalovaného skutkovou podstatu trestného činu náležejícího před soud, a to skutkovou podstatu přestupku podle § 324 tr. zák., použil zákona nesprávně a zatížil svůj rozsudek v tomto směru zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. stížností zřetelným poukazem uplatňovaným.

Čís. 4935.

Přístup k zakázanému sdružení jest teprve začátkem (zahájením) účasti na zakázané činnosti sdružení ve smyslu § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep.; trestněprávní činnost pachatelova se končí teprve přerušením oné účasti nebo vystoupením ze sdružení; teprve tímto okamžikem počíná běžeti promlčecí lhůta.

(Rozh. ze dne 27. února 1934, Zm I 806/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. září 1932, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem podle § 17 čís. 1 odstavec druhý zákona na ochr. rep., zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadeném výroku a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje ve prospěch obžalovaných, kteří byli napadeným rozsudkem uznáni vinnými přečinem podle § 17 čís. 1 odst. 2 zák. na ochr. rep., podle čís. 9 b) § 281 tr. ř., že trestnost činu pominula promlčením.

Podle zjištění prvního soudu spáchali obžalovaní trestný čin za vinu jim davaný před 15. únorem 1927. Soud podřadil tento čin pod trestní ustanovení § 17 čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 sb. z. a n. Trestní sazba na tento přečin je tuhé vězení od jednoho měsíce do dvou let. Lhůta promlčecí je podle § 532 tr. zák. jeden rok. Ze spisů vychází na jevo, že státní zastupitelství navrhlo rozšíření předběžného vyhledávání pro zločin podle § 13, čís. 1 al. 3 a pro přečin podle § 17, čís. 1 zák. na ochr. rep., vedeného proti některým členům konference a zvolené komise (proletářské obranné formace) v kraji m-kém, proti ostatním členům konference a komise, m. j. proti obžalovaným, a to dne 29. října 1927 a urgovalo jejich zodpovědný výslech dne 8. srpna 1928. Na to nařídil vyšetřující soudce proti obžalovaným první stíhací úkon tím, že dne 13. října 1928 obeslal P-a a K-ého a dne 22. října 1928 K-a k výslechu jako obviněné, načež byli dne 22. října 1928 a dne 2. listopadu 1928 zodpovědně slyšeni, a to 22. října 1928 P. a K-ý, 2. listopadu 1928 K.

Proto se zmateční stížnost domáhá zproštění obžalovaných z onoho přečinu vzhledem k tomu, že prý došlo k prvnímu stíhacímu úkonu proti obžalovaným ve smyslu § 531 tr. zák. po uplynutí zákonné lhůty promlčecí. Nutno přisvědčiti zmateční stížnosti v tom, že jsou dány podmínky promlčení uvedené v § 531 lit. a), b) a c) tr. zák., neboť obžalovaní z trestného činu žádného zisku v ruce neměli [§ 531 a)], náhrada škody podle povahy přečinu nepřichází v úvahu [§ 531 b)], a obžalovaní, jak ze spisů rovněž zjištěno, ve lhůtě promlčecí žádného trestného činu se nedopustili (§ 531 c) tr. zák.). Přes to však nelze vyhověti zmateční stížnosti, pokud se domáhá přímého zproštění obžalovaných již zrušovacím soudem.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 17 čís. 1 odst. druhý zákona na ochr. rep. stačí, když pachatel věda, že účelem sdružení, předstíracího na venek nezávadné cíle, je ve skutečnosti podvrácení samostatnosti nebo ústavní jednotnosti státu, k takovému sdružení přistoupí, s ním se stýká, po případě jeho činnosti se jakýmkoliv způsobem účastní. Trestnou činností je tedy každé účastnění se na zakázané činnosti sdružení a stačí pouhé přistoupení za člena takového sdružení. Avšak již pojmově je přístup k zakázanému sdružení teprve začátkem (zahájením) účasti na zakázané činnosti sdružení a není pochyby, že trestně právní činnost pachatelova se končí teprve přerušením oné účasti

nebo vystoupením ze sdružení, a že teprve tímto okamžikem může počítí běžeti lhůta promlčecí. Nesejde tedy pro otázku promlčení na tom, kdy obžalovaní přistoupili ke zmíněné tajné organizaci, nýbrž záleží jedině na tom, zda a kdy účast na zakázané činnosti tohoto sdružení přerušili, pokud se týče ze sdružení vystoupili. Pro tento předpoklad neobsahují však spisy nutný skutkový podklad a ani rozsudek nalézacího soudu v této příčině nic nezjišťuje. Důsledkem toho nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé a nezbylo proto než u vyhovění zmateční stížnosti zrušiti rozsudek nalézacího soudu v napadené části a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4936.

Ak viac spoločníkov napádlo a na tele poškodilo niekoľko osôb, k odsúdeniu ich pre spolupáchateľstvo stačí, zistí-li sa, že každý z nich na základe spoločného zlého úmyslu ublížiť poškodeným na tele vykonal priamo na mieste spoločného činu takú činnosť, ktorá zapadala do rámca zamýšľaného celkového trestuhodného jednania a bola súčinnosťou pri tomto čine.

(Rozh. zo dňa 27. februára 1934, Zm IV 668/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. D. a spol., obžalovaným zo zločinu ťažkého ublíženia na tele so smrteľným výsledkom a i., na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva a obžalovaných M. D. a J. H. ako aj ich obhájcov vyniesol rozsudok, ktorým vyhovujúc zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva z dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p., zrušil napadnutý rozsudok porotného súdu, pokiaľ trestné činy obžalovaných M. D., J. M. a J. H. boli kvalifikované jako dvojnásobný zločin ťažkého ublíženia na tele podľa §§ 301 a 308 veta 2. tr. zák. a jako jednonásobný zločin ťažkého ublíženia na tele podľa §§ 301 a 308 veta 1. tr. zák. a trestné činy obžalovaného mladovekého J. Ch. boli kvalifikované jako dvojnásobné previnenie podľa §§ 301 a 308 veta 2. tr. zák. a jako jednonásobné previnenie podľa §§ 301 a 308 veta 1. tr. zák., a tieto trestné činy kvalifikoval u všetkých obžalovaných jako spolupáchateľstvo podľa § 70 tr. zák. pri cit. deliktoch.

Z d ô v o d o v:

Dôvod zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p. bol uplatňovaný aj verejným žalobcom aj obhájcami obžalovaných J. H. a M. D. Kým verejný žalobca žiada upotrebenie prísnejšej kvalifikácie, než bola upotrebená v napadnutom rozsudku, a to kvalifikácie spolupáchateľstva podľa obžaloby, obhájcovia žiadajú o upotrebenie ešte miernejšej kvalifikácie pomocníctva. Najvyšší súd skúmal najprv zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu, lebo v prípade vyhovenia tejto zmätočnej sťažnosti stane sa bezpredmetným uplatňovanie dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p. v prospech obžalovaných. Verejný žalobca namieta, že trestné činy